

Ἐφύγαγε τὰ γνώριμα τὰ βήματα γιὰ πάντα,
τῆς διπλανῆς τῆς κάμαρας μιᾶς φτωχικῆς πανσιόν,
ποῦ τώρα μόνος κατοικῶ γιὰ πρώτη μου φορά,
μὲ τὰ παλιὰ βιβλία μου γιὰ μόνη συντροφιὰ.
Ἐφύγαγε τὰ γνώριμα τὰ βήματα γιὰ πάντα,
ποῦ ὁ σιγανὸς καὶ θλιβερός, μονότονος ρυθμὸς τους,
τὴν πλήξη μου συντρόφευε κάποια θλιμμένα βράδια.
Κι' εἶναι σὰν κάτι νᾶφυγε ποῦταν ἀγαπητό μου,
κάτι ἀπὸ τὴν ἴδια μου ζωὴ κι' ἀκόμη ἀπ' τὴ χαρὰ μου,
μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ βήματα ποῦ σβύστηκαν πᾶ τὴν τῶρα.

(1926)

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΠΛΑΝΗ

Μὲ τῆς αὐγῆς τὸ λαμπερὸν ἀστέρι,
σὰν βαρυντᾶ στὴν πλάσην ἢ γαλήνην,
μιὰ βάρκα ὡς λευκοπούλι θὰ μᾶς φέρει
σὲ μέρη ποῦ δὲν γνώρισαν ὁδύνη.

Θὲ νὰ μᾶς ἔχει ἔκει στήσει καρτέρι
ἢ εὐτυχία, ποῦ πάθη ἀπαλύνει
καὶ στὸ δικό της ἄσκέτο λιμέρι
θὰ φέρει μᾶς καὶ σκλάβα μᾶς θὰ γίνει.

Καὶ ἡμεῖς ἀπ' τὴν ἀγάπη σκλαβωμένοι
τὴν εὐτυχία θὰ βλέπουμε σκυμμένη
τῆς ἐνωσῆς μᾶς στέφανα νὰ κάνει

καί... «ντάν... ντάν... ντ' γ...» ἢ ὦρα, ὦ! ἀλήθεια,
γκρεμίσου, χόσου στ' ἄδυτα τὰ βύθια,
ὦ! ἔλα πάλι πλάνη, θεία πλάνη.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΥΛΛΑΣ